

EEN MEISJE MET TWEE BORSTEN

*Niets is evident,
en zelfs dat niet.*

Erik Segers

Een meisje met twee borsten

2020 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2020 Good Stuff! Books, Erik Segers

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! CommV

Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte

Foto cover: Erik Segers

Covermodel: Helena Adriaensen

Pull covermodel: Knitty_bymama

Foto auteur: Sigrid Vanhoutte

Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Verzorging e-book: Luk Segers

Met dank aan proeflezers Patrick Bockstael, Carine Heuten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8298 713 3

NUR 301

D/2020/14.210/02

Zoek het niet te ver, amigo.

In de puurste naaktheid schuilt het puurste mysterie.

Tellen is niet moeilijk, het is gemakkelijk.

Doe mij maar twee. Gewoon is goed genoeg.

1

Een meisje met twee borsten, meer moet dat niet zijn, zo dacht Jonathan. Hij lag naakt op z'n bed. Z'n gedachte prikkelde z'n onderbuik. Er kwam een beetje beweging in z'n jongeheer. Maar verder gebeurde er niks. Want een alarm op z'n smartphone ging plots lelijk tekeer. 't Was tijd om te vertrekken. Jonathan was er klaar voor.

Tromgeroffel op de radio. Het leek wel alsof de duivel of God zelve ermee gemoeid was. Kon dit toeval zijn? In elk geval roffelden de trommels er duchtig op los. Een presentator kondigde aan dat dit een bijzondere dag was. Voor de koning van het land, die vandaag het wereldrecord lintjes doorknippen zou proberen te breken. Maar evenzeer was het een bijzondere dag voor Jonathan, die éindelijk zou durven los te breken uit z'n saaie bestaan. De tickets waren geprint. Z'n zak was gepakt. De taxi zou over tien minuten arriveren.

Jonathan sprong in de douche, liet het lauwe water over zich heen stromen en wist: het kan alleen maar beter worden. Niemand hoefde dit te weten. Niemand had hij verwittigd van z'n vlucht naar New York. Alleen de touroperator wist ervan, uiteraard. Die had wel even de linkerwenkbrauw gefronst bij het boeken van een

onewayticket, maar had verder geen vragen gesteld. De klant is koning. En aldus voelde Jonathan zich die dag ook echt een beetje koning. Op zoek naar z'n koningin. Of prinses. Of hertogin. De adellijke titel deed er niet toe. Als ze maar twee borsten had.

De bel ging. Jonathan sloeg vlug een handdoek om z'n lijf en snelde naar beneden. De taxi is te vroeg, dacht hij in een lichte paniek. Die was nergens voor nodig. Want 't was de taxi niet, bleek bij het openzwaaien van de voordeur. 't Was de postbode. Met een aangetekend schrijven. Dat belooft doorgaans niet veel goeds.

'Als je hier wil tekenen,' zei de vriendelijke postman. Jonathan zette een krabbel. Dat z'n handdoek daardoor op de grond viel, vond hij niet zo erg. Maar 't had wel verstrekken gevolgen.

'Oeps,' zei de postbode.

'Ach, niet veel soeps,' zei Jonathan en hij raapte de handdoek op en bond hem stevig rond z'n middel.

'Ik heb wel je piemel gezien,' zei de postbode lacherig.

'Goed voor jou, hè,' zei Jonathan die al doorhad dat de man een beetje gay was.

'Mag ik 'm nog eens zien?'

'Sorry, kerel. Geen tijd. Ik moet weg. Ik verwacht elk moment een taxi om me naar de luchthaven te brengen.'

'Waar ga je naartoe?'

'Naar New...' Jonathan slikte z'n woorden in.

'New Jersey? Of misschien New York? Het kan ook New Amsterdam zijn? Of New Delhi?'

'Ja, ik ga mediteren in New Delhi,' zei Jonathan om ervan af te zijn.

'Zo zie je er niet uit. Ik gok op New York,' zei de postbode. 'Is 't een geheim misschien?'

‘Yep,’ zei Jonathan. ‘Groot geheim. Niemand mag het weten.’

‘Oeps, nu weet ik het wel,’ zei de pientere postbode. ‘Maar ik zal zwijgen als ik je piemel nog eens mag zien. Je vindt het toch niet erg dat ik een beetje gay ben?’

‘Een beetje gay is okay,’ zei Jonathan. ‘Maar ik moet me nu wel snel gaan aankleden. De taxi komt zo.’

‘Ja, busje komt zo. Ik snap het,’ zei de postbode. ‘Zal ik je helpen aankleden?’

‘Dank je wel voor het aanbod, maar ik doe het liever alleen.’

‘Wil je mijn piemel niet eens zien?’ vroeg de postbode.

‘Nee, voor mij liever boobies,’ zei Jonathan.

‘Hoeveel?’

‘Doe mij maar twee. Gewoon is goed genoeg.’

De postbode nam een fotoboek uit z’n postzak en toonde Jonathan een Chinees meisje. ‘Twee borsten, zei je?’ zei de postman. ‘Ik kan ze voor je leveren.’

‘De boobies?’

‘Met het meisje eraan en al,’ zei de grappige postman. ‘En ik kan ze ook leveren met een piemel eraan.’

‘Shemales?’

‘Heb ik ook in de aanbieding,’ zei de man.

De taxi arriveerde. Jonathan stond daar nog bijna bloot aan de deur. ‘Shit,’ zei hij. En tegen de postbode: ‘Wil jij de taxichauffeur even ophouden en hem uitleggen dat ik er zo aankom? Ik schiet vlug m’n kleren aan. Twee minuten...’ Jonathan stoof naar boven. De postbode knikte dat hij het wel zou oplossen met de taxichauffeur. De aangetekende brief hing losjes in z’n hand. Die moest hij nog aan Jonathan geven. In het vakje Afzender stond slechts één letter: een grote M.

*Als je ingewikkelde problemen hebt,
moet je simpele oplossingen zoeken.*

2

Twee meisjes zaten op een bankje in Central Park, New York. Ze keken in een groot fotoboek met fraaie prenten van schaarse geklede dames die met een redelijk zwoele blik in de lens keken. Ze zagen er niet slecht uit, helemaal niet slecht.

‘Kijk, dat ben ik,’ zei het ene meisje.

‘Nee, dat kan niet,’ zei het andere.

‘Toch wel, kijk maar eens goed. Hoeveel borsten zie je?’

‘Twee.’

‘Kijk eens héél goed.’

‘Moet ik er dan drie zien misschien?’

‘Nee, maar ik bedoel: hoeveel blote borsten zie je?’

‘Ik zie een meisje met twee bijna blote borsten. Maar of jij dat bent, dat kan ik niet geloven. Waarom zou jij in zo’n boek staan?’

‘Omdat ik foto’s heb laten nemen om in dat boek te staan. Zo simpel is het. Soms is ’t leven echt wel simpel. Als je ingewikkelde problemen hebt, moet je simpele oplossingen zoeken. En die heb ik gevonden.’

‘Ah ja? Door half in je bloten in een boek te gaan staan, los jij je problemen op? Ik denk het niet.’

‘Ik denk het wel.’

‘Ik denk dat jij je net nog veel meer problemen op de hals aan ’t jagen bent.’

Het meisje dat met twee bijna blote borsten in een fotoboek stond, begon plots te wenen. Eerst liep er één traantje over haar wang, dan nog een, tot er zowaar een beekje begon te stromen dat al gauw een fel stromend bergriviertje werd dat als een halve tsunami downtown Manhattan overspoelde. Enfin, een beetje overdrijven mag wel, hè?

‘Kom kom, ’t is al goed,’ zei het andere meisje. ‘Er is al water genoeg in de Hudson River. Zeg ‘ns meisje, wat is er écht aan de hand?’

‘Ik heb geen geld, en ik heb geld nodig. Zo simpel is het.’

‘Hoe heet jij?’

‘Miss Ouri. Zeg maar gewoon Ouri.’

‘Rare naam. Ik heet gewoon Janet.’

‘Zoals in Janet Jackson?’

‘Ja. Nagel op de kop.’

‘Misschien bèn jij Janet Jackson,’ zei Ouri.

‘Ik dacht het niet,’ zei Janet Jackson. ‘Al heet ik wel écht zo, ja.’

‘Janet Jackson?’

‘Yes, that’s my name.’

‘Maar je bént Janet Jackson niet?’

‘Awel, nee. Maar eigenlijk wél, ja. Snap je?’

‘Ik snap het,’ zei Ouri, die plots weer hevig begon te wenen. Omdat ze niet zo rijk was als de échte Janet Jackson en vermoedelijk ook niet zo rijk als de Janet Jackson die naast haar op het bankje zat en er behoorlijk welgesteld uitzag.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg Janet.

‘Heb je een zakdoek?’

‘Yep.’ Janet gaf Ouri een blauwe zakdoek die ze moeiteloos uit haar handtas had gehaald. ‘Wil je er nog een? Ik heb ook rode en groene zakdoeken.’

‘Ook gele?’

‘Yep,’ zei Janet, en ze gaf Ouri een stapeltje gele zakdoeken.

‘Komen die allemaal uit je handtas?’

‘Zeker. ’t Is een grote handtas. Speciaal gemaakt voor het opslaan van veel kleurige zakdoeken.’

‘Waarom heb jij veel kleurige zakdoeken nodig?’

‘Omdat ik ook weleens een groot verdrietje heb zoals jij. En elk verdrietje vraagt zo z’n kleurtje.’

‘En ween je dan ook?’

‘Zeker,’ zei Janet, en ze begon ook plots flink te wenen. Ouri deed met veel plezier mee. Het was daar een geween van jewelste om u tegen te zeggen.

‘U,’ zei een voorbijganger die snel voorbijging.

De meisjes begonnen nog meer te wenen. Het was aandoenlijk om te zien. Zo aandoenlijk dat er zich best wel wat volk rondom de lustig wenende meisjes verzamelde. Helaas ook een pickpocket die de handtas van Janet graaide en er als een pokkendief bij klaarlichte dag mee wegholde. Niemand had het gezien. Want alle omstanders stonden mee te huilen met de meisjes. Tot er een politiewagen met loeiende sirene halt hield voor het bankje in het park. Dat was het einde van de huilpret.

Pief, Poef, Paf en gij zijt af.

3

Drie mannen sprongen in het zwembad op het dakterras van een poepchic hotel gelegen in het centrum van Brussel. Niks mis met poepchique hotels, en 't centrum van Brussel mag er zijn. Elke hoofdstad heeft recht op z'n centrum, maar dat terzijde. De mannen sprongen met wilde kreten in het water, gelukkig niet ernaast, en 't waren wilde kreten van vreugde en opwinding die ten hemel stegen in de op de koop toe azuurblauwe stadslucht. Ze - de mannen - waren duidelijk in hun nopjes en hadden blijkbaar iets te vieren. Dat viel niet alleen af te leiden uit hun vrolijke gedoe, maar ook uit de magnumfles champagne op het tafeltje naast het zwembad. De glazen waren halfleeg, net zoals de fles. Het feestje van de drie mannen was dus al begonnen en werd nu voortgezet met een vreugdesprong in het warme water van het openluchtwembad.

'Zullen we een spelletje spelen?' vroeg de dikste man. 'Bommetje misschien?'

'Pff,' zuchtte de dunste man. 'Om ter bomst? Dan win jij altijd, dikzak!'

'Rustig, hè, dunzak!' zei de dikzak. Maar hij zei het op een vrolijk toontje. De mannen waren goedgemutst.

Zoveel was duidelijk. Ook al hadden ze geen muts op, geen badmuts, geen skimuts, niks te mutsen. Straks een slaapmutsje, dat zat er wel aan te komen. Maar ze bleken nu al behoorlijk beschonken. Ze hadden echt wel een serieuze zaak te vieren, zo leek het.

‘Laten we gewoon wat zwemmen,’ zei de gewone zak. ‘Baantjes trekken, om wat calorietjes te verbruiken. Dan kunnen we straks zonder schuldgevoel nog een stukje taart bij de champagne nuttigen.’

‘Aardbeientaart met slagroom?’ zei de dikzak.

‘Dat kan. We bestellen wat we willen, hè,’ zei de gewone zak.

‘En wie betaalt de rekening?’ vroeg Dunzak.

‘Niemand betaalt de rekening,’ zei de gewone zak, die er eigenlijk de gemeenste van de drie uitzag. ‘Enfin, wij betalen de rekening niet. Daar zal ik wel voor zorgen.’

‘Wie betaalt dan wel?’ vroegen de twee andere zakken zich af.

‘De hotelmanager. Die betaalt de taart wel. Wij eten ze gewoon op. Daarna gaan we nog wat lekker dineren, lekker schransen, lekker drinken, en dan lekker slapen.’

‘Klinkt lekker,’ zei de dikzak. ‘En wordt er vanavond ook nog lekker van bil gegaan?’

‘Alles kan, niks moet. Maar ga jij maar lekker van bil, Poef,’ zei de gewone zak.

‘Joepie, dank je wel, Pief,’ zei Poef.

‘We gaan feesten tot we geen paf meer kunnen zeggen,’ zei Paf, de dunste zak.

‘En nu gaan we spelen, hè,’ zei dikkertje Poef. ‘Verstoppertje onder water. Zal ik beginnen?’

‘Nee nee,’ zei Pief, die duidelijk de baas was van het drietal. ‘We gaan eerlijk aftellen. Pief, poef, paf en gij zijt af!’ Hij wees zichzelf aan. En dan nog eens: ‘Pief, poef,

paf en gij zijt af,' en hij wees Poef aan. 't Was dus Paf die zich moest omdraaien terwijl de anderen zich gingen verstoppen ergens op de bodem van het zwembad. We hoeven er geen tekeningetje bij te maken dat dit onnozele spelletje niet lang duurde. Twee minuten later zaten de heren Pief, Poef en Paf met een poepchique handdoek rondom de bleke lijven aan hun tafeltje champagne te zuipen. Ze hieven het glas en Pief zei: 'Op het succes van deze dag en de perfecte deal die we hebben gesloten.'

'En op het lijkt dat nooit zal gevonden worden,' zei Poef.

'Zwijg, stommerik,' zei Pief. 'Geen woord daarover. Ben je gek! Niemand mag dit weten.'

'En niemand zal het weten,' zei Paf. 'Zelfs ik weet het al bijna niet meer. We hebben toch geen moord gepleegd, hè?'

'Welnee, Paf,' zei Poef. 'Een moordje misschien. Maar zo klein dat niemand het ooit zal merken. Zo perfect.'

'Zwijg!!' schreeuwde Pief. 'Laten we vrolijk feesten. En doen alsof we fatsoenlijke zakenlui zijn. Trouwens, we zijn dat ook, zakenlui, succesvol. Die mogen ook weleens een beetje gek doen.'

'Maar geen moorden plegen,' zei Poef.

Pief kon zich niet meer bedwingen, sprong van z'n stoel en duwde dikzak Poef het water in. Het bommetje deed zoveel water opspatten dat het tafeltje begon te schuiven en in het zwembad plofte. Ook de tas van Pief was in 't chlorige nat beland. Een voorwerp was eruit geschoven en lag nu opzichtig te blinken op de bodem van de pool: een zwart pistool dat plots paf deed.